

Sygn. akt VII U 1564/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Szacoń

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy B. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania B. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 29 lipca 2015 roku znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala B. C. prawo do emerytury począwszy od dnia (...)

Sygn. akt VII U 1564/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 lipca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił B. C. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł B. C. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wnosił o zaliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) we W. w okresie od dnia 9 lipca 1973 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

B. C. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 25 lat, 5 miesięcy i 27 dni okresów składkowych i nieskładkowych (okoliczności bezsporne).

W dniu 9 lipca 1973 roku B. C. został przyjęty do (...) Zakładów (...) na wstępny staż pracy w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisko stażysty (umowa o staż – k. 1 akt osobowych – k. 13). W dniu 9 października 1973 roku objął stanowisko hydraulika w brygadzie remontowej na oddziale mokrym (k. 4 ao). Od dnia 1 lutego 1974 roku otrzymał stanowisko monter aparatury i układów hydraulicznych (k. 2, 5 ao). Z dniem 1 lipca 1976 roku stanowisko

pracy zmieniono na maszynistę urządzeń ciepłowniczych (k. 11 ao). Od dnia 1 października 1978 roku wnioskodawca powrócił na stanowisko montera aparatury i układów hydraulicznych (k. 18 ao). Stanowisko to zajmował co najmniej do dnia 31 grudnia 1998 roku (angaże, świadectwo pracy – ao).

Wnioskodawca przez pierwsze trzy miesiące zatrudnienia wykonywał czynności hydraulika, kiedy to zajmował się naprawą urządzeń hydraulicznych wykorzystywanych przy produkcji skór. Z dniem 9 października 1973 roku jego zakres obowiązków uległ zmianie i jego zadaniem było wykonywanie napraw i bieżących remontów urządzeń hydraulicznych pracujących w ruchu ciągłym na terenie garbarni. Zajmował się naprawą maszyn do suszenia skór, przy urządzeniach wytwarzających roztwory chemiczne, przy bębnach dozujących, garbujących, przy czyszczeniu kanalizacji poprodukcyjnej, maszynach strugających i dwojących skóry, gdzie przewody odpływowe były zatykane przez odpady. Pracował na każdym z wydziałów garbarni. Na wydziale mokrym podczas suszenia skór, lakierowania i wygladzania. Miał przez to stały kontakt z silnie żrącymi i toksycznymi substancjami chemicznymi. Wnioskodawca pracował w systemie 3 zmianowym po 7 godzin. Podlegał pod brygadzystę, a następnie pod głównego energetyka zakładu. Na pierwszej zmianie był kierowany do remontów i zleceń z produkcji, natomiast na drugiej i trzeciej zmianie zajmował się usuwaniem drobnych bieżących usterek na oddziałach produkcyjnych (zeznania wnioskodawcy – k. 23v-24, k. 34, zeznania J. G. – k. 33v, zeznania J. P. – k. 34).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawcy z zakładów (...) zostały wystawione przez pracodawcę i były autentyczne. Zawierały pieczęcie i podpisy osób uprawnionych do działania w imieniu pracodawcy. Były prawidłowo przechowywane. Nie były kwestionowane przez strony. Została zachowana ciągłość zajmowanych stanowisk. Akta te były kompletne.

Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. J. G. pracował w zakładach (...) w latach 1972-1992 jako spawacz i monter urządzeń przemysłowych. Pełnił funkcję brygadzysty w brygadzie, do której należał B. C.. J. P. był tam zatrudniony w latach 1972-2001 jako mistrz produkcji działu wykańczalni, a zatem był przełożonym wnioskodawcy wyższego szczebla. Świadcowie pracowali wspólnie z wnioskodawcą i mieli możliwość zaobserwowania wykonywanych przez niego obowiązków w trakcie pracy. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli w stanie sobie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią akt osobowych wnioskodawcy pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie całego okresu zatrudnienia. Świadcowie jednoznacznie wskazali, że wnioskodawca pracował przy utrzymaniu ruchu maszyn produkcyjnych w garbarni. Potwierdzili, że praca brygad remontowych charakteryzowała się podziałem na 3 zmiany. Na pierwszej zmianie przeprowadzano naprawy duże zgodnie ze zgłoszeniem, a na dwóch pozostałych dokonywano bieżących remontów maszyn i napraw drobnych. Świadcowie potwierdzili szkodliwe warunki pracy związane z jednej strony z wysoką temperaturą panującą w hali produkcyjnej, a z drugiej strony toksycznymi substancjami używanymi do produkcji skór. Zeznania te były zgodne z twierdzeniami wnioskodawcy, za wyjątkiem drobnych nieistotnych nieścisłości jak np. wielkość typowej brygady. Sąd uznał je za wiarygodne, podobnie jak zeznania wnioskodawcy.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych w trakcie zatrudnienia od dnia 9 lipca 1973 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku (25 lat, 5 miesięcy i 23 dni) wskazaną w wykazie A, dziale XIV poz. 25 Bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Pracami podstawowymi były prace garbarzy wskazane w wykazie A, dziale VII, poz. 11 prace przy garbowaniu i wykańczaniu skór.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca w niniejszym postępowaniu udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 25 lat, 5 miesięcy i 23 dni. Oznacza to, że spełnia przesłankę 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Pozostałe przesłanki nie były sporne. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić B. C. prawo do emerytury począwszy od dnia (...) roku, tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.